

ΕΤΟΣ 66ον

4 Νοεμβρίου 2018

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 44 (3414)

ΤΕΛΕΙΩΣΑΝ ΤΑ ΨΕΜΑΤΑ!

Ὁ πρῶν ἄθεος καί μετέπειτα ἔνθερμος ἀποηλογητής τοῦ Χριστιανισμοῦ Βρετανός Κ.Σ. Λιούις ἴλεει κάπου ὅτι «*ἡ ἀξία τοῦ Χριστιανισμοῦ δέν ἔγκειται μόνο στό ὅτι εἶναι χρήσιμος καί μπορεῖ ἀπλῶς νά μᾶς κάνει καλοῦς ἀνθρώπους. Ὁ Χριστιανισμός δέν εἶναι ἓνα γιατροσόφι. Εἶναι μαρτυρία ἀληθινῶν γεγονότων*». Τά γεγονότα γιά τά ὁποῖα δίνει μαρτυρία ὁ Χριστιανισμός εἶναι ὅτι ὁ Θεός ἔγινε ἄνθρωπος, σταυρώθηκε καί ἀναστήθηκε, γιά νά μᾶς ἀνακαινίσει καί νά μᾶς χαρίσει τήν ἀναφαίρετη χαρά τῆς ἀληθινῆς καί αἰώνιας ζωῆς· μιᾶς ζωῆς πού δέν φοβᾶται πιά τόν θάνατο. Ἔτσι γκρεμίστηκαν τά δύο μεγάλα ψέματα: α) ἡ χωρίς τόν Θεό εὐημερία, καί β) τό ὅτι ὁ θάνατος εἶναι ἀήττητος. Αὐτό τό βλήπευμε καί στή σημερινή παραβολή.

Ἡ ἀπάτη τῆς χωρίς Θεό «εὐημερίας»

Τό πρῶτο ψέμα τό ξεσκεπάζει μέ τό διεισδυτικό του βλήμμα ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ὁ πλούσιος ἀπ' ἔξω φοροῦσε πορφύρα καί βύσσο, ἐνῶ ἡ ψυχή του ἦταν γεμάτη ἀράχνες· τό σῶμα του μοσχοβολοῦσε ἀρώματα, ἐνῶ ἡ ψυχή του ἐξέπεμπε ἀφόρητη δυσωδία· τή δούλην σάρκα τήν χόρταινε μέ ποικιλία φαγητῶν, ἐνῶ τή δέσποινα ψυχή τήν ἄφηνε νά πεθαίνει τῆς πείνας». Ἔστω κι ἂν δέν ἀπέκτησε τόν πλοῦτο του μέ ἀπάτες καί κλησιές, ἡ ἀσπλαχνία του πρὸς τόν Λάζαρο τόν ἔκανε τόσο φτωχό σέ ἀνθρωπιά καί ἀγάπη, ὥστε νά καταντάει ἀγνώριστος στόν Θεό τῆς ἀγάπης. Ἔνας ἄνθρωπος τόσο ἄδικος, γιά τόν Θεό δέν ἔχει οὔτε ὄνομα, ἀφοῦ μόνο «τῶν δικαίων τά ὀνόματα ἐν βίβλῳ ζωῆς ἀπογράφονται» κατά τόν ἅγιο Θεοφύλακτο.

Ἀντίθετα, ὁ ἐπώνυμος Λάζαρος, ἔχοντας ἀπαρνηθεῖ τήν ψευδῆ χωρίς Θεό εὐημερία, στήριζε τήν ἐλπίδα του στόν Θεό. Γι' αὐτό –συνεχίζει ὁ ἅγιος τῆς Ἀχρίδος– ἔστω κι ἂν εἶχε πρόσθετο βάσανο τό νά βλέπει «τούς ἄλλους ὑπερτροφῶντας καί τόν ἑαυτόν του νά πεινάει, δέν βηλασφήμησε οὔτε γόγγυ-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ις' 19-31)

Ἡ «δέσμευση» τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τὰ ὑλικά ἀγαθά

Εἶπεν ὁ Κύριος: Ἐπιθυμῶντες ἦν πλούσιοι, καὶ ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσον, εὐφραίνόμενοι καθ' ἡμέραν λαμπρῶς. Πτωχὸς δὲ τις ἦν, ὀνόματι Λάζαρος, ὃς ἐβέβλητο πρὸς τὸν πυλῶνα αὐτοῦ ἠλωμένος, καὶ ἐπιθυμῶν χορτασθῆναι ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου· ἀλλὰ καὶ οἱ κύνες ἐρχόμενοι ἀπέλειχον τὰ ἔλκη αὐτοῦ. Ἐγένετο δὲ ἀποθανεῖν τὸν πτωχόν καὶ ἀπενεχθῆναι αὐτὸν ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ· ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ πλούσιος, καὶ ἐτάφη. Καὶ ἐν τῷ ἔδει ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ὑπάρχων ἐν βασιάνοις, ὄρᾳ τὸν Ἀβραάμ ἀπὸ μακρόθεν καὶ Λάζαρον ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ. Καὶ αὐτὸς φωνήσας εἶπε· Πάτερ Ἀβραάμ, ἐλέησόν με, καὶ πέμψον Λάζαρον, ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος καὶ καταψύξῃ τὴν γλῶσσάν μου, ὅτι ὀδυνῶμαι ἐν τῇ φλογὶ ταύτῃ. Εἶπε δὲ Ἀβραάμ· Τέκνον, μνήσθητι ὅτι ἀπέλαβες σὺ τὰ ἀγαθὰ σου ἐν τῇ ζωῇ σου, καὶ Λάζαρος ὁμοίως τὰ κακὰ· νῦν δὲ ὧδε παρακαλεῖται, σὺ δὲ ὀδυνᾷσαι. Καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις, μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται, ὅπως οἱ θέλοντες διαβῆναι ἐντεῦθεν πρὸς ὑμᾶς μὴ δύνανται, μηδὲ οἱ ἐκείθεν πρὸς ἡμᾶς διαπερῶσιν. Εἶπε δὲ· Ἐρωτῶ οὖν σε, Πάτερ, ἵνα πέμψῃς αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς μου· ἔχω γὰρ πέντε ἀδελφούς, ὅπως διαμαρτυρηθῶσιν αὐτοῖς, ἵνα μὴ καὶ αὐτοὶ ἔλθωσιν εἰς τὸν τόπον τοῦτον τῆς βασιάνου. Λέγει αὐτῷ Ἀβραάμ· Ἐχουσι Μωϋσέα καὶ τοὺς Προφῆτας· ἀκουσάτωσαν αὐτῶν. Ὁ δὲ εἶπεν· Οὐχί, Πάτερ Ἀβραάμ, ἀλλ' ἐάν τις ἀπὸ νεκρῶν πορευθῆ πρὸς αὐτούς, μετανοήσουσιν. Εἶπε δὲ αὐτῷ· Εἰ Μωϋσέως καὶ τῶν Προφητῶν οὐκ ἀκούουσιν, οὐδὲ ἐάν τις ἐκ νεκρῶν ἀναστῆ, πεισθήσονται.

σε, δὲν κατηγόρησε τὴν πολυτελεῆ ζωὴ τοῦ πλουσίου οὔτε κατέκρινε τὴν ἀπανθρωπία του, ἀλλὰ ὑπέμενε μετὰ πολλῆς τῆς φιλοσοφίας». Καὶ ὁ πραγματικὸς φιλόσοφος Λάζαρος, ἀσκούμενος στὴν πιὸ ἀπεχθὴ γιὰ τὸν πλούσιο φιλοσοφία, στὴν ὑγιῆ μελέτη τοῦ θανάτου, τρεφόταν μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς Ἀνάστασης· ἔτσι καταργοῦσε καὶ τὸ δεύτερο ψέμα, δηλαδή τὸ δῆθεν τελειστικό καὶ ἀήττητο τοῦ θανάτου.

Ποιὸς εἶναι ὁ αἴτιος τοῦ χάσματος;

Πραγματικά, καὶ γιὰ τοὺς δύο ὁ θάνατος ἀποδείχθηκε ὄχι τέλος ἀλλὰ μετάβαση· τοῦ μὲν Λαζάρου στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ «πατέρα τῶν πιστευόντων» πατριάρχη Ἀβραάμ, τοῦ δὲ πλουσίου στὸν Ἄδην. Ἐδῶ οἱ ἀνατροπές εἶναι συγκλονιστικές. Τώρα πλεόν εἶναι ὁ πλούσιος ἐκεῖνος, πού –κατὰ τὸν Χρυσορρήμονα– «ὑποφέρει περισσότερο ἀπὸ ὅσο ὑπέφερε στὴ ζωὴ του ὁ Λάζαρος» βλῆποντάς τον, ἐκεῖνον μὲν νὰ ἔχει παρρησία στὸν Θεό καὶ νὰ ἀπολαμβάνει μεγάλη εὐφροσύνη, τὸν αὐτὸ του δὲ νὰ βρίσκεται σὲ τέτοια αἰσχύνη καὶ νὰ βασανίζεται ἀπὸ τὸ πῦρ τῆς κοιλίας. Καὶ αὐτὸς πού δὲν καταδεχόταν τότε

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Εἶπε ὁ Κύριος: «Κάποτε ὑπῆρχε ἕνας πλούσιος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐφοροῦσε πορφύραν καὶ λινὰ ἐνδύματα καὶ ἐζοῦσε καθημερινῶς μέσα σέ μεγάλην πολυτέλειαν. Κοντὰ εἰς τὴν πύλνν του ἦτο ξαπλωμένος ἕνας πτωχός, ὀνομαζόμενος Λάζαρος, γεμάτος πληγές, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμοῦσε νά χορτάσῃ ἀπὸ τὰ ψίχουλα πού ἐπεφταν ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ πλουσίου. Ἀκόμῃ καὶ τὰ σκυλιὰ ἐσυνειθίζαν νά ἔρχονται καὶ νά γλύφουν τίς πληγές του. Συνέβη δέ νά πεθάνῃ ὁ πτωχός καὶ νά φερθῆ ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ. Ἐπέθανε δέ καὶ ὁ πλούσιος καὶ ἐτάφη. Εἰς τὸν ἄδην, ὅπου ἐβασανίζετο, ἐσῆκωσε τὰ μάτια του καὶ βλέπει ἀπὸ μακρὰ τὸν Ἀβραάμ καὶ τὸν Λάζαρον εἰς τοὺς κόλπους του. Καὶ ἐφώνησε καὶ εἶπε, “Πάτερ Ἀβραάμ, ἐλέησέ με καὶ στείλε τὸν Λάζαρον νά βουτήξῃ τὴν ἄκρῃ τοῦ δακτύλου του σέ νερό καὶ νά δροσίσῃ τὴν γλῶσσά μου, διότι ὑποφέρω μέσα σ’ αὐτὴν τὴν φλόγα”. Ἀλλ’ ὁ Ἀβραάμ εἶπε, “Παῖδι μου, θυμήσου ὅτι σὺ ἀπῆλυσες τὰ ἀγαθὰ σου εἰς τὴν ζωὴν σου ὅπως καὶ ὁ Λάζαρος τὰ κακὰ· τώρα ὅμως αὐτός ἐδῶ παρηγορεῖται καὶ σὺ ὑποφέρεις. Καὶ ἐκτός ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ὑπάρχει μεταξὺ μας ἕνα μεγάλο χάσμα ὥστε νά μὴ μπορούν νά περάσουν ἐκεῖνοι πού θέλουν νά διαβούν ἀπ’ ἐδῶ σ’ ἐσᾶς, οὔτε οἱ ἀπ’ ἐκεῖ σ’ ἐμᾶς”. Τότε εἶπε, “Σέ παρακαλῶ λοιπόν, πατέρα, νά τὸν στείλῃς σιὸ σπίτι τοῦ πατέρα μου, διότι ἔχω πέντε ἀδελφούς, νά τοὺς νουθετήσῃ, διὰ νά μὴ ἔλθουν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν τόπον αὐτὸν τῶν βασάνων”. Λέγει εἰς αὐτόν ὁ Ἀβραάμ, “Ἐχουν τὸν Μωϋσῆν καὶ τοὺς προφῆτας, ἄς τοὺς ἀκούσουν”. Αὐτός δέ εἶπε, “Ὁχι, πατερ Ἀβραάμ, ἀλλ’ ἐάν κάποιος ἀπὸ τοὺς νεκρούς πάν σ’ αὐτούς, θά μετανοήσουν”. Ἀλλ’ ὁ Ἀβραάμ τοῦ ἀπῆντισε, “Ἐάν δέν ἀκούσῃ τὸν Μωϋσῆν καὶ τοὺς προφῆτας, δέν θά πεισθοῦν καὶ ἂν ἀκόμῃ ἀναστῆθῆ κάποιος ἀπὸ τοὺς νεκρούς”».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέηλα, Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

οὔτε νά κοιτάξῃ τὸν Λάζαρο ἀπὸ περιφρόνηση, τώρα πού τὸν ἔχει ἀνάγκη δέν ἀντέχει οὔτε νά γυρίσει νά τὸν δεῖ γιὰ νά τοῦ ζητήσῃ βοήθεια. Ἔτσι, ἀποτοημάει νά ἰκετεύσῃ τὸν πατριάρχη, προκαλώντας τὴ δίκαιη ἐπίκληση τοῦ ἁγίου Ἰωάννη: «Πῶς ἀποκαλεῖς “πατέρα” τὸν Ἀβραάμ, ἀφοῦ δέν φρόντισες καθόλου νά τοῦ μοιάσεις; Ἐκεῖνος φιλοξενοῦσε τοὺς πάντες, ἐνῶ ἐσύ οὔτε βλῆμμα δέν ἔριξες σέ φτωχό».

Ὅμως ὁ πατριάρχης Ἀβραάμ δέν τὸν ἐπιπλήττει. «Ἀντὶ νά τοῦ ἀπαντήσῃ “ἀπάνθρωπε, δέν ντρέπεται;”, τὸν προσφωνεῖ τρυφερά: “τέκνον”. Τί συμπαθῆς καὶ ἁγία ψυχὴ!» θαυμάζει ὁ ἅγιος Θεοφύλακτος. Ὅμως, ἐκτός «τῆς συμπαθοῦς φωνῆς» τίποτε ἄλλο δέν μπορεῖ νά τοῦ προσφέρει. Τὸ χάσμα πού τοὺς χωρίζει εἶναι ἀγεφύρωτο· ὄχι βέβαια ἐξαιτίας τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ διότι ὁ ἴδιος ὁ πλούσιος σέ ὄλη του τὴ ζωὴ περιφρονοῦσε τίς «γέφυρες» πού ὁ Θεός ἔστηνε ἀνάμεσα σ’ Αὐτόν καὶ τοὺς ἀνθρώπους, δηλαδή τὸν Μωϋσῆ καὶ

4 Νοεμβρίου 2018: ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΛΟΥΚΑ

Ἰωαννικίου ὁσίου τοῦ μεγάλου († 846), Νικάνδρου καί Ἑρμαίου ἱερομαρτύρων.

Ἰωάννου Βατάτζη τοῦ βασιλέως καί ἐλεήμονος. Γεωργίου ὁσίου τοῦ ἐν Ἐθῶ.

Ἦχος: πλ. β΄ – Ἐωθινόν: Α΄ – Ἀπόστολος: Ἐφες. β΄ 4-10 – Εὐαγγέλιον: Λκ. ις΄ 19-31.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 11 Νοεμβρίου, Η΄ Λουκά.

Ἀπόστολος: Β΄ Κορ. δ΄ 6-15 – Εὐαγγέλιον: Λκ. ι΄ 25-37.

τούς Προφῆτες. Ὅσο ὁ ἄνθρωπος ἐκούσια ἀγνοεῖ ἢ καί γκρεμίζει αὐτές τίς «γέφυρες», τόσο ὁ Θεός δέν μπορεῖ νά τόν πλησιάσει καί νά τόν σώσει. Καί ἀδυνατεῖ ὁ Θεός νά κάνει κάτι τέτοιο, γιατί δέν θέλει νά καταργήσει τήν ἐλευθερία μας.

Ποίησόν με Λάζαρον!

Τό ἐλεύθερο «ναί» τοῦ ἀνθρώπου στήν κλήση τοῦ Θεοῦ δέν ἐκβιάζεται μέ τίποτα· οὔτε μέ θαῦμα ἀνάστασης νεκροῦ. Γι' αὐτό καί ὁ πατριάρχης Ἀβραάμ, στό ἀνώφελα φιλιάνθρωπο αἴτημα τοῦ πλουσίου νά στείλει τόν Λάζαρο γιά νά ἀφυπνίσει τά ἀδελφία του, τοῦ ὑπενθυμίζει ὅτι «ὁ Θεός ἔχει φροντίσει νωρίτερα καί περισσότερο ἀπό σένα γι' αὐτά, στέλνοντάς τους πολλοὺς διδασκάλους. Ἄν δέν ἄκουσαν αὐτούς, οὔτε ἀναστημένο νεκρό θά ἀκούσουν».

Μετά ἀπό αὐτά, καταρρέει τό σύνθημα ἐπιχειρήμα-ἀπαίτηση τῶν δυσπίστων ἢ ἀπίστων ὅτι «μόνο ἂν δῶ θαῦμα, θά πιστέψω». Τά θαύματα στηρίζουν λιγότερο ἢ περισσότερο τήν πίστη, ἀλλῆ δέν εἶναι βασική προϋπόθεσή της. Κύριο προαπαιτούμενο πίστεως εἶναι ἡ κάθαρση τῆς καρδιάς ἀπό τά πάθη καί ἡ ἀπροκατάληπτη μελέτη τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Αὐτή τή σωτήρια ἀλήθεια πολλύ παραστατικά μαρτυρεῖ ἕνα τροπάριο τῆς Ἐκκλησίας μας: «Ὅπως στήν παραβολή ὁ πλούσιος εἶχε πολλὰ ὑλικά ἀγαθά, ἐγώ εἶμαι πλούσιος σέ πάθη· καί μέ μεγάλη ἀσπληγχνία ἀδιαφόρησα γιά τήν ψυχή μου, πού πεταμένη μπροστά στίς πύλεις τῆς μετανοίας πεθαίνει ἀπό πείνα τῶν ἀρετῶν. Ἀλλῆ, ἐσύ, Κύριε, κάνε με "Λάζαρο", φτωχό ὄχι σέ χρήματα ἀλλῆ σέ ἀμαρτήματα· καί βάλτε με στήν ἀγκαλιά τοῦ πατριάρχη Ἀβραάμ».

Ἄρχιμ. Β. Λ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑορηνίου.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Λευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
